Dijous 15 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,28-30): En aquell temps, Jesús digué: «Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré. Preneu el meu jou sobre vosaltres i apreneu de mi, que soc mansuet i humil de cor, i trobareu el repòs per a les vostres ànimes, ja que el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré»

P. Julio César RAMOS González SDB
(Mendoza, Argentina)

Avui, enfront un món que ha decidit donar-li les espatlles a Déu, davant un món hostil a allò cristià i als cristians, escoltar Jesús (que és qui ens parla en la litúrgia o en la lectura personal de la Paraula), dóna consol, alegria i esperances enmig de les lluites quotidianes: «Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré» (Mt 11,28-29).

Consol, perquè aquestes paraules contenen la promesa de l'alleujament que prové de l'amor de Déu. Alegria, perquè fan que el cor palesi en la vida la seguretat en la fe d'aquesta promesa. Esperances, perquè tot caminant en un món així decidit contra Déu i nosaltres, els qui creiem en el Crist sabem que no tot acaba en un final, sinó que molts "finals" foren "principis" de coses molt millors, tal com ho mostrà la pròpia resurrecció.

El nostre fi, per a començament de novetats en l'amor de Déu, és romandre sempre amb el Crist. La nostra fita és adreçar-se indefectiblement a l'amor del Crist, "jou" d'una llei que no es basa en la limitada capacitat dels voluntarismes humans, sinó en l'eterna voluntat salvadora de Déu.

En aquest sentit ens dirà Benet XVI en una de les seves Catequesis: «Déu té una voluntat amb i per a nosaltres, i aquesta ha d'esdevenir allò que volem i som. L'essència del cel rau en què hom acompleixi sense reserves la voluntat de Déu, o, per a posar-ho en altres termes, allí on es compleix la voluntat de Déu hi ha cel. Jesús mateix és "cel" en el sentit més pregó i vertader de la paraula, en Ell i a través del qual es compleix totalment la voluntat de Déu. La nostra voluntat ens allunya de la voluntat de Déu i, aleshores, esdevenim mera "terra". Però Ell ens accepta, ens atrau envers Si i, en comunió amb Ell, aprenem la voluntat de Déu». Que aleshores així sigui.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La càrrega de Crist és tan lleu que aixeca; no seràs oprimit per ella. Pensa que aquesta càrrega és per a tu tal com és el pes de les ales pels ocells; si els ocells tenen el pes de les ales, s'eleven; si les perden, quedaran a terra» (Sant Agustí)

- «La mansuetud i humilitat de Jesús arriben a ser atractives per a qui és cridat a accedir a la seva escola: 'Apreneu de mi'. Jesús és 'el testimoni fidel' de l'amor que Déu alimenta a l'home» (Sant Joan Pau II)

- «La insistència inequívoca en la indissolubilitat del vincle matrimonial ha pogut causar perplexitat i aparèixer com una exigència irrealitzable. Però Jesús no ha carregat els esposos amb un fardell impossible de dur i massa pesat (cf. Mt 11,29-30), més feixuc que la Llei de Moisès. Com que ve a restablir l'ordre inicial de la creació pertorbat pel pecat, Ell mateix dóna la força i la gràcia per a viure el matrimoni en la dimensió nova del Regne de Déu» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.615)

Altres comentaris

«Veniu a mi tots els qui esteu fatigat»

Gmà. Lluís SERRA i Llançana
(Roma, Itàlia)

Avui, les paraules de Jesús ressonen íntimes i properes. Som conscients que l'home i la dona contemporanis pateixen una enorme pressió psicològica. El món gira i capgira de tal manera que no tenim temps ni pau interior suficients per assimilar aquests canvis. Ens hem allunyat sovint de la simplicitat evangèlica i estem carregats de normes, de compromisos, de planificacions i d'objectius. Ens sentim afeixugats i cansats de lluitar sense veure resultats convincents. Les investigacions recents afirmen que la depressió augmenta. Què ens fa falta per trobar-nos bé?

Avui, a la llum de l'Evangeli, podem revisar quina és la nostra concepció de Déu. Com visc i sento Déu en el meu interior? Quins sentiments em desvetllen la seva presència en la meva vida? Jesús ens ofereix la seva comprensió quan sentim el cansament i tenim ganes de reposar: «Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré» (Mt 11,28). Potser hem lluitat per ser perfectes i en el fons l'únic que volem és sentir-nos estimats. En les seves paraules trobem resposta a la nostra crisi de sentit. El nostre ego ens juga males passades i no ens permet ser tan bons com voldríem. No veiem potser la llum en determinades èpoques. Santa Juliana de Norwich, mística anglesa del segle XIV, va entendre el missatge de Jesús i va escriure: «Tot anirà bé, totes les coses aniran bé».

La proposta de Jesús —«feu-vos deixebles meus» (Mt 11,29)— implica seguir el seu estil de benevolència

(voler el bé per a tothom) i d'humilitat de cor (virtut que fa referència a tocar de peus a terra i a què només la gràcia divina ens pot fer enlairar el vol). Ser deixeble exigeix acceptar el jou de Jesús, tot recordant que el seu jou és «suau» i la seva càrrega «lleugera». No sé, però, si n'estem convençuts que és així. Viure com a persona cristiana en el nostre context no resulta gaire fàcil, ja que optem per valors a contracorrent. No deixar-se endur pels diners, pel prestigi o per poder exigeix un esforç. Si ho volem fer tot sols esdevindrà una empresa impossible. Amb Jesús tot és possible i suau.